

LIV.

S. Congr. Concilii epistola « Quamvis » ad omnes Ordinarios, circa clericos inhiantes titulos honoris et insignia. — 16 Sept. 1884.

Perillustris ac Rm̄e Dñe uti Frater: — Quamvis Ecclesiasticos Viros maxime deceat humanos honores non quaerere, sed de benefactis retributionem a Domino unice expectare, consuevere tamen Ecclesiae Praesules titulis, dignitatibus, aliisque honoris signis eos decorare, qui, prae caeteris, de re christiana meruerunt: dum enim praestantiores honorantur, virtutem ac scientiam in magno pretio esse habendas ostenditur, et insimul desides ad currendam viam Domini excitantur.

Ast non raro evenit, veluti nonnulli Episcopi conuesti sunt, ut dum Sacerdotes, aetate ac omni virtutum genere venerandi, amant nesciri et pro nihilo reputari, iuniores et qui parum adhuc aut nihil in Ecclesiae bonum contulerunt, dignitates appetant, insignia titulosque inhient. Et ubi nulla spes illis arrideat haec omnia apud suos obtinere, externos circumeunt Pastores, qui aliquando decepti eorum vota facile excipiunt. Quo saepissime accidit, ut miseri isti in propria Diocesi, inscio Ordinario, et omnibus admiranibus, vel iridentibus, se alienis vestibus indutos exhibeant, seque novis titulis praeditos iactent, et ita meliores despiciant.

Porro Eminentissimi Patres Tridentini Iuris interpretes ac vindices, dum acerbe deplorant, quod sensus Christi de die in diem in quibusdam evanescat, confidunt Amplitudinem Tuam nil intentatum relicturam, ut

omnes de Clero Tibi concredito, aemulentur charismata meliora, terrena despiciant, ament coelestia, et nonnisi in Cruce D. N. Iesu Christi glorientur.

Ne vero in posterum et dignioribus iniuria fiat, et honores ecclesiastici vilescant, ipsi Eminentissimi Patres, Sanctissimi mandata exequentes, auctores Tibi sunt, ut raro admodum et caute honoris titulos vel insignia Clericis tuis impertias, sed probatissimis tantum et optime de Ecclesia meritis; Clericis vero alienis nullum unquam conferas honoris signum aut titulum, inscio et invito Ordinario, cuius potestati subduntur.

Haec dum Tibi nomine huius S. C. significo, impensum animi mei studium profiteor Amplitudini Tuae, cui fausta quaeque ac salutaria precor a Domino.

Romae, 16 Septembris 1884.

LV.

S. Congr. de Prop. Fide instructio de Suspensionibus ex informata conscientia. — 20 Octob. 1884.

Omni tempore sollicita fuit Ecclesia ut non solum ascensus ad sacros Ordines interdiceretur indignis, verum etiam ab eorumdem exercitio criminosi suspensi manerent.

Cum autem occultorum quoque criminum, quaeque proderi non expediret, facilis et prompta, nempe a iudicialiis formis libera, coercitio aliquando necessaria sit ad sacri ministerii dignitatem et fidelium utilitatem tuendam; hinc sapientissimo consilio Tridentini Patres (Sess. XIV. cap. 1. de Ref.) decreverunt: « Ei, cui ascensus ad sacros Ordines a suo Praelato ex quacumque causa, etiam ob occultum crimen, quomodolibet,

etiam extrajudicialiter, fuerit interdictus, aut qui a suis ordinibus seu gradibus vel dignitatibus ecclesiasticis fuerit suspensus, nulla contra ipsius Praelati voluntatem concessa licentia de se promoveri faciendo, aut ad priores ordines, gradus et dignitates sive honores restituito suffragetur. »

Ex hoc provido decreto, in eo quod refertur ad clericorum crimina, quae extrajudicialem suspensionem ab ecclesiasticis officiis merentur, iamdudum in usu fuit suspensionis poena ex causis Praelato notis; quae nempe audit *Suspensio ex informata conscientia*. Ad hoc itaque ut in eadem infligenda, cum maiori qua potest cautela et securitate Ordinarii catholicarum Missionum procedant, S. Congregatio de Propaganda Fide praesentem instructionem edendam censuit, cui iisdem Ordinarii in adhibendo hoc extraordinario remedio sese conformare curabunt.

1. Suspensio ex informata conscientia, non secus ac illa quae per iudicalem sententiam infligitur, personam ecclesiasticam a suis ordinibus, seu gradibus, vel dignitatibus ecclesiasticis exercendis interdicat.

2. In hoc praecipue ipsa differt a iudiciali suspensione, quod adhibetur tanquam extraordinarium remedium in poenam admissi criminis; ideoque ad eiusmodi impositionem non requiruntur nec formae iudiciales, nec canonicae admonitiones. Satis erit proinde, si Praelatus hanc poenam infligens, simplici utatur praecepto, quo declaret se suspensionem ab exercitio sacrarum officiorum vel ecclesiasticorum munium indicere.

3. Huiusmodi praeceptum semper in scriptis intimandum est, die et mense designato; ideoque autem fieri debet vel ab ipso Ordinario, vel ab alia persona de expresso ipsius mandato. In eadem tamen intima-

tione exprimendum est, quod eiusmodi punitio irrogatur in vim Tridentini Decreti Sess. XIV. cap. 1. de Ref. ex informata conscientia, vel ex causis ipsi Ordinario notis.

4. Debent insuper exprimi partes exercitii Ordinis, vel officii, ad quas extenditur suspensio; quod si suspensus interdictus sit ab officio, cui alter in locum ipsius substituendus est, ut puta Oeconomus in cura animarum, tunc substitutus mercedem percipiet ex fructibus beneficii in ea portione, quae iuxta prudens Ordinarii arbitrium taxabitur. At si suspensus in hac taxatione se gravatum senserit, moderationem provocare poterit apud Curiam Archiepiscopalem, aut etiam apud Sedem Apostolicam.

5. Exprimi item debet tempus durationis eiusdem poenae. Abstineant tamen Ordinarii ab ipsa infligenda in perpetuum. Quod si ob graviore causas Ordinarius censuerit eam imponere non ad tempus determinatum, sed ad suum beneplacitum, tunc ipsa habetur pro temporanea, ideoque cessabit cum iurisdictione Ordinarii suspensionem infligentis.

6. Suspensioni ex informata conscientia iustam ac legitimam causam praebet crimen, seu culpa a suspensio commissa, Haec autem debet esse occulta, et ita gravis, ut talem promereatur punitionem.

7. Ad hoc autem ut sit occulta requiritur, ut neque in iudicium, neque in rumores vulgi deducta sit, neque insuper eiusmodi numero et qualitati personarum cognita sit, unde delictum censeri debeat notorium.

8. Verum tenet etiam suspensio si ex pluribus delictis aliquid fuerit notum in vulgus; aut si crimen, quod ante suspensionem fuerat occultum, deinceps post ipsam fuerit ab aliis evulgatum.

9. Prudenti arbitrio Praelatorum relinquitur suspensionis causam, seu ipsam culpam delinquenti aut patrefacere, aut reticere. Partes alioquin pastoralis sollicitudinis et charitatis eorumdem erunt, ut si istiusmodi poenam suspenso manifestare censuerint, ipsa ex paternis, quas interponent, monitionibus, nedum ad expiationem culpae, verum etiam ad emendationem delinquentis, et ad occasionem peccandi eliminandam inserviant.

10. Meminerint vero Praesules, quod si contra decretum, quo irrogata fuit suspensio, promoveatur recursus ad Apostolicam Sedem, tunc apud ipsam comprobari debet culpa, quae eidem praebuit occasionem. Consultum idcirco erit, ut antequam haec poena infligatur, probationes illius quantumvis extraiudicialiter et secreto colligantur; ita ut eo ipso, quod cum omni certitudine culpabilitatis in punitione inferenda proceditur, si deinceps causa examinanda est apud Apostolicam Sedem, probationes criminis in eas difficultates haud impingant, quae ut plurimum occurrunt in istiusmodi iudiciis.

11. A decreto suspensionis ex informata conscientia non datur appellatio ad tribunal superioris ordinis. Postquam idcirco clericus intimationem suspensionis habuerit, si nihilominus appellationem interponere, eiusque obtentu in altari ministrare, seu quovis modo suum ordinem solemniter exercere praesumat, statim incidit in irregularitatem.

12. Semper tamen patet aditus ad Apostolicam Sedem; et in casu quo clericus absque sufficienti ac rationabili causa se hac poena mulctatum reputet, recurrere poterit ad Summum Pontificem, Interim tamen in vigore permanet decretum suspensionis, usque dum

ab ipso Pontifice, vel a S. Congregatione, quae de recursu iudicare debet, non fuerit rescissum aut etiam moderatum.

13. Ceterum ex quo istiusmodi poena est remedium omnino extraordinarium, quod praesertim ad expiationem criminum absque formis iudicialibus adhibetur, prae oculis habeant Praelati id quod sapientissime admonet Summus Pontifex s. m. Benedictus XIV in suo tractatu *de Synodo Dioec.* l. XII. cap. 8 n. 6, quod nimirum reprehensibilis foret Episcopus, si in sua Synodo declararet, se deinceps ex privata tantum scientia cum poena suspensionis a divinis animadversurum in clericos, quos graviter deliquisse compererit, quamvis eorum delictum non possit in foro externo concludenter probari, aut illud non expediat in aliorum notitiam deducere.

Romae ex Aedibus S. Congr. de Prop. Fide die 20 Octobris 1884.

LVI.

Encycl. S. Officii circa cap. « Cogentes » Const. « Apostolicae Sedis ». — 23 Ian. 1886.

In Constitutione Pii IX s. m. quae incipit *Apostolicae Sedis moderationi*, IV. id. Oct. 1869, cautum est, excommunicationem Romano Pontifici reservatam speciali modo incurrere, « *Cogentes sive directe sive indirecte iudices laicos ad trahendum ad suum tribunal « personas ecclesiasticas praeter canonicas dispositiones: « item edentes leges vel decreta contra libertatem et iura « Ecclesiae ».*

Cum de vero sensu et intelligentia huius capituli

saepe dubitatum fuerit. haec Suprema Congregatio S. Romanae et Universalis Inquisitionis non semel declaravit - caput *Cogentes* non officere nisi leges et alias auctoritates cogentes sive directe sive indirecte iudices laicos ad trahendum ad suum tribunal personas ecclesiasticas praeter canonicas dispositiones. — Hanc vero declarationem Sanctissimus D. N. Leo Papa XIII probavit et confirmavit; ideoque S. haec Congregatio illam cum omnibus locorum Ordinariis pro norma communicandam esse censuit.

Ceterum in iis locis in quibus fori privilegio per Summos Pontifices derogatum non fuit, si in eis non datur iura sua persequi nisi apud iudices laicos, tenentur singuli prius a proprio ipsorum Ordinario veniam petere ut clericos in forum laicorum convenire possint: eamque Ordinarii nunquam denegabunt tum maxime, cum ipsi controversiis inter partes conciliandis frustra operam dederint. Episcopos autem in id forum convenire absque venia Sedis Apostolicae non licet. Et si quis ausus fuerit trahere ad iudicem seu iudices laicos vel clericum sine venia Ordinarii, vel Episcopum sine venia S. Sedis, in potestate eorundem Ordinariorum erit in eum, praesertim si fuerit clericus, animadvertere poenis et censuris ferendae sententiae uti violatorem privilegii fori, si id expedire in Domino iudicaverint.

LVII.

Sancti Officii declaratio circa cremationem cadaverum.
— 19 Maii 1886.

Non pauci Sacrorum Antistites cordatique Christiani fideles, animadvertentes ab hominibus vel dubiae fidei, vel massonicae sectae addictis magno nisu hodie contendere, ut ethnicorum usus de hominum cadaveribus comburendis instaretur, atque in hunc finem speciales etiam societates ab iisdem institui: veriti, ne eorum artibus et cavillationibus fidelium mentes capiantur, et sensim in eis imminuatur existimatio et reverentia erga christianam constantem et solemnibus ritibus ab Ecclesia consecratam consuetudinem fidelium corpora humandi: ut aliqua certa norma iisdem fidelibus praesto sit, qua sibi a memoratis insidiis caveant; a Suprema S. Rom. et Univ. Inquisitionis Congregatione declarari postularunt:

1.º An licitum sit nomen dare societatibus, quibus propositum est promovere usum comburendi hominum cadavera?

2.º An licitum sit mandare, ut sua aliorumve cadavera comburantur?

Eminentissimi ac Reverendissimi Patres Cardinales in rebus fidei Generales Inquisitores, supra scriptis dubiis serio ac mature perpensis, praehabitoque DD. Consultorum Voto, respondendum censuerunt:

Ad 1.º Negative, et si agatur de societatibus massonicae sectae filialibus, incurri poenas contra hanc latas.

Ad 2.º Negative.

Factaque de his Sanctissimo Domino Nostro Leoni Papae XIII relatione, Sanctitas Sua resolutiones Eminentissimorum Patrum adprobavit et confirmavit, et cum locorum Ordinariis communicandas mandavit, ut opportune instruendos curent Christifideles circa detestabilem abusum humana corpora cremandi, utque ab eo gregem sibi concreditum totis viribus deterreant. — Ios. Mancini S. Rom. et Univ. Inquis. Notarius.

LVIII.

S. Officii Encycl. circa dispensat. matrimoniales in mortis articulo et appellationem « Ordinarii ». — 20 Februarii 1888.

De mandato Sanctissimi Dñi N. Leonis XIII Supremae Congregationi S. Rom. et Univ. Inquisitionis, nuperrimis temporibus, duplex quaestionum genus expendendum propositum fuit. Primum respicit facultates, quibus urgente mortis periculo, quando tempus non suppetit recurrendi ad S. Sedem, augere conveniat locorum Ordinarios dispensandi super impedimentis publicis matrimonium dirimentibus cum iis, qui iuxta civiles leges sunt coniuncti, aut alias in concubinatu vivunt, ut morituri in tanta temporis angustia in faciem Ecclesiae rite copulari, et propriae conscientiae consulere valeant: alterum spectat ad executionem dispensationum, quae ab Apostolica Sede impertiri solent.

Ad primum quod attinet, re serio diligenterque pensata, adprobatoque et confirmato Eminentissimorum Patrum ... Generalium Inquisitorum suffragio, Sanctitas Sua benigne annuit pro gratia, qua locorum Ordinarii dispensare valeant sive per se, sive per ecclesiasticam

personam sibi benevisam, aegrotos in gravissimo mortis periculo constitutos, quando non suppetit tempus recurrendi ad S. Sedem, super impedimentis quantumvis publicis matrimonium iure ecclesiastico dirimentibus, excepto sacro Presbyteratus Ordine, et affinitate lineae rectae ex copula licita proveniente.

Mens autem est eiusdem Sanctitatis Suae, ut, si quando, quod absit, necessitas ferat ut dispensandum sit cum iis, qui sacro Subdiaconatus Ordine sunt insigniti, vel solemnem professionem religiosam emisserint, atque post dispensationem et matrimonium rite celebratum convaluerint, in extraordinariis huiusmodi casibus, Ordinarii de impertita dispensatione Supremam Sancti Officii Congregationem certiores faciant, et interim omni ope curent, ut scandalum, si quod adsit, eo meliori modo quo fieri possit removeatur tum inducendo eosdem ut in loca se conferant, ubi eorum conditio ecclesiastica aut religiosa ignoratur, tum, si id obtineri nequeat, iniungendo saltem iisdem spiritualia exercitia aliasque salutare poenitentias, atque eam vitae rationem, quae praeteritis excessibus redimendis apta videatur, quaeque fidelibus exemplo sit ad recte et christiane vivendum.

De altero vero quaestionum genere, item adprobato et confirmato eorumdem Eminentissimorum Patrum suffragio, Sanctissimus sanxit:

1. Dispensationes matrimoniales omnes in posterum committendas esse vel *Oratorum Ordinario* vel *Ordinario loci*.

2. Appellatione *Ordinarii* venire Episcopos, Administratores seu Vicarios Apostolicos, Praelatos seu Praefectos habentes iurisdictionem cum territorio separato, eorumque officiales seu Vicarios in spiritualibus

generales, et, Sede vacante, Vicarium Capitularem vel legitimum Administratorem.

3. Vicarium Capitularem seu Administratorem eas quoque dispensationes Apostolicas exequi posse, quae remissae fuerint Episcopo aut Vicario eius generali, vel Officiali, nondum executioni mandatas, sive hi illas exequi coeperint, sive non. Et vicissim, Sede deinde provisa, posse Episcopum vel eius Vicarium in spiritualibus generalem, seu Officiale[m] exequi dispensationes quae Vicario Capitulari exequendae remissae fuerant, seu hic illas exequi coeperit, seu minus.

4. Dispensationes matrimoniales Ordinario oratorum commissas, exequendas esse ab illo Ordinario, qui litteras testimoniales dedit, vel preces transmisit ad S. Sedem Apostolicam, sive sit Ordinarius originis sive domicilii, sive utriusque sponsi sive alterutrius eorum; etiamsi sponsi, quo tempore executioni danda erit dispensatio, relicto illius dioecesis domicilio, in aliam dioecesim discesserint non amplius reversuri, monito tamen, si id expedire iudicaverit, Ordinario loci, in quo matrimonium contrahitur.

5. Ordinario praedicto fas esse, si ita quoque expedire iudicaverit, ad dispensationis executionem delegare alium Ordinarium, eum praesertim, in cuius dioecesi sponsi actu degunt.

LIX.

S. Officii instructio pro simplici Sacerdote Sacramentum Confirmationis ex Sedis Apostolicae delegatione administrante. — m. Iulii 1888.

Etsi, iuxta Sacrosancti Tridentini Concilii definitionem, solus Episcopus sit ordinarius huius Sacramenti minister¹: solet tamen quandoque iustis de causis Sedes Apostolica simplici Sacerdoti, tamquam extraordinario ministro, facultatem tribuere illud conferendi².

Sacerdos igitur, cui facultas haec fuerit concessa, in primis curet apud se habere Chrisma, per Catholicum Antistitem cum eadem S. Sede communionem habentem confectum, ac sciat, sibi numquam licere³ sine eo Confirmationem administrare, vel illud ab Episcopis haereticis, aut schismaticis recipere.

Animadvertat insuper, num in facultate sibi ab Apostolica Sede impertita alia etiam facultas expressa legatur, utendi scilicet Chrismate ante annum benedicto, alias eo non utatur, nisi forte in casibus necessitatis⁴, cum a sacris canonibus id prohibitum sit⁵.

Licet omni tempore administrari valeat Confirmatio, congruum tamen est, ut praecipue in hebdomada Pentecostes, et circa horam tertiam, in qua Spiritus Sanctus illapsus est Apostolis, conferatur⁶.

¹ Sess. 7. de *Confirm.* can. 3.

² Eugen. IV in *Decret.* pro Armenis.

³ S. Thomas 3. par. quaest. 72, art. 5 in corp.

⁴ Bened. XIV. *Constit.* *Anno vertente* Bull. Tom. 3, pag. 288.

⁵ Can. *Litteris* de *Consecr. dist.* 3, et Can. *Si quis de alio* de *Consecr. dist.* 4.

⁶ *Catech. Rom. de Sacram. Confirm.*, S. Carolus in V. *Synodo Mediolanen.* cap. de *Confirm.*

Quod ad aetatem Confirmandorum attinet, prae oculis habendum est Catechismi Romani ¹ monitum in haec verba: *Illud observandum est, omnibus quidem post Baptismum Confirmationis Sacramentum posse administrari, sed minus tamen expedire hoc fieri, antequam pueri usum rationis habuerint; quare si duodecimus annus non expectandus videatur, usque ad septimum certe hoc Sacramentum differre maxime convenit*: quod sane monitum in pueris benevolentibus locum habet. Nam, si agatur de eo, qui gravi morbo laboret, ex quo decessurus praevideatur, non solum prohibitum non est illi ante septennium sacrum Chrisma administrare, sed expedit, ut id fiat, unde ex hac vita demigrans maiorem gloriam, iuxta S. Thomae doctrinam ², in coelis consequatur. Aliae insuper, iuxta probatam plurimum Theologorum sententiam ³, esse possunt legitimae causae anteverendi septennium in collatione huius Sacramenti, et praesertim, cum praevideatur futura diutina absentia Episcopi, vel Presbyteri, cui, ut supra, facta sit facultas illud administrandi, vel alia urget necessitas seu iusta causa.

Ut Confirmandi, qui usum rationis habent, digne hoc Sacramentum recipiant, debent esse in gratia, et ideo conveniens valde est, ut illius susceptioni praemittant Sacramentalem Confessionem ⁴. Si enim conscii alicuius peccati lethalis, quod absit, ad Confirmationem accederent, non solum huius Sacramenti gratiam non reciperent, sed gravissimo sacrilegio se illigarent.

Iuxta veterem Ecclesiae usum, Confirmandi debe-

¹ Loc. cit.

² S. Thom. 3. par. quaest. 73, art. 8, ad 4.

³ Bened. XIV in lib. 7, cap. 10, n. 5, 6 et 7, de Syn. Dioeces.

⁴ Instructio Eminentiss. Almae Urbis Vicarii pro iis, qui suscipiunt hoc Sacramentum an. 1773.

rent esse ieiuni ¹, optandumque propterea esset, ut id ipsum in praesenti etiam servaretur.

Sacro Chrismate liniendi ante diligenter erudiendi sunt, iuxta doctrinas Catechismi Romani, de natura, dignitate, effectibus, ac dispositionibus ad digne Sacramentum huiusmodi recipiendum praerequisitis. Item oportet, ut instruantur circa Fidei rudimenta, Decalogi, et Ecclesiae praecepta, Actus Virtutum Theologalium, ac Orationem Dominicam, et Apostolorum Symbolum memoria teneant.

Ceterum Parochi non omittant populos sibi creditos etiam hortari, ut Confirmationem debito tempore recipiant, nec non ut parentes filios suos confirmari curent; etsi enim hoc Sacramentum non sit de necessitate medii ad salutem, tamen sine gravi peccati reatu respui non potest, ac negligi ², cum illud suscipiendi opportuna adest occasio.

Cum hoc Sacramentum indelebile in anima characterem imprimat, reiterari non debet, et propterea qui est confirmatus ad illud recipiendum non audeat accedere, sicuti nec excommunicatus, interdictus, in divinis communicans cum haereticis, aut schismaticis, vel qui ritus idololatrias usurpat, sive alio modo publice peccat; item qui praeceptum paschale non adimpleverit.

Caveant Confirmandi ne sordida fronte ³, capillisque impexis ad hoc Sacramentum accedant, vestibus tamen sint induti, quemadmodum et Patrini, simplicibus, et ad modestiam compositis. Mulieres vero illud suscipiturae, et quae matricularum officium exercebunt, non se

¹ Catech. Rom. de Confirm.

² Bened. XIV. in Constit. *Elsi Pastoralis* §3, num. 4. Bull. T. I.

³ Concil. Aquense an 1585. Instructio supradicta.

in Ecclesia cum vanis ornamentis, aut fucata facie, sed cum omni modestia, et reverentia praesentent.

Si quis ex confirmandis turpe nomen, vel Christiano homini non conveniens, haberet, aliud in confirmatione assumat ¹.

Quamquam de necessitate huius sacramenti non sit, ut in eo recipiendo Patrinus, vel Matrina adhibeatur, id tamen laudabilis Ecclesiae consuetudo suadet, sacrique canones praescribunt ².

Ab hoc vero munere excluduntur tum minores annis quatuordecim ³, tum qui Sacramentum Confirmationis nondum receperunt ⁴.

Quod si contingat, ut nullus adsit, qui antea confirmatus fuerit, permittitur in hoc casu, ut aliqui sine patrino confirmentur, qui postea patrini ceterorum esse poterunt.

Ad Patrinos huiusmodi quod attinet, hae insuper regulae erunt observandae: I. Ut non plures ⁵, sed unus tantum, sive vir, sive mulier, in Patrinum, aut Matrinam adhibeatur. II. Ut nec feminis mares ⁶, nec maribus feminae Patrini officium praestent, sed suo quisque sexui Patrinus adhibeatur. III. Ut, nisi necessitas cogat ⁷, idem non sit, sed diversus Confirmationis Patrinus a Patrino Baptismi. IV. Ut a Patrini munere arceantur excommunicati ⁸, interdicti, publici peccatores, aut qui praeceptum paschale omiserint.

¹ Concil. Aquense an. 1585, Concil. Tolosan. anni 1590, S. Carol. Borrom. in V. Synodo Mediolanen.

² Sacramentar. S. Gregor. M., Ordo Romanus apud Hittorpium.

³ Instructio praedicta.

⁴ Can. *In Baptismate* 102. de Consecrat. dist. 4.

⁵ Can. *Non plures* 101. dist. 4.

⁶ Pontif. Rom.

⁷ Can. *In Catechismo* 100. de Consecr. dist. 4.

⁸ Pontific. Rom.

Circa cognationem spirituale, quae in hoc sacramento contrahitur, haec statuit Tridentina Synodus ¹: *Ea quoque cognatio, quae ex Confirmatione contrahitur, Confirmantem, et confirmatum, illiusque patrem, et matrem, ac tenentem non egrediatur, omnibus inter alias personas huius spiritualis cognationis impedimentis omnino sublatis.*

Cum tempus advenerit, quo sacerdos utens facultate sibi ab Apostolica Sede, ut supra, tributa administrare Confirmationem intendit, vestibus sacerdotilibus, vel saltem alba, et Stola indutus, stans ante altare versus ad populum hinc inde dispositum (masculis a dexteris, feminis vero a sinistris) circumstantes summarie de praemissis admoneat, eisque praesertim denunciaret, quod nullus alius nisi solus Episcopus Confirmationis ordinarius minister est; se vero paratum esse illam conferre iure per S. Sedem delegato.

Mox delegationis decreto, lingua vernacula, alta et intelligibili voce lecto, iterum moneat adstantes, quod nullus Confirmatus discedat, nisi benedictione accepta, quam ipse post omnium Confirmationem daturus est. Item, quod infantes, si quos in prima aetate iusta de causa confirmandos existimaverit, per Patrinos teneantur in brachiis dexteris.

Hac altera monitione completa ², pariter stans, et versa facie ad Confirmandos, iunctis ante pectus manibus, Confirmandis vero genua flectentibus, et manus ante pectus iunctas tenentibus, dicit:

ÿ. Spiritus Sanctus superveniat in vos, et virtus Altissimi custodiat vos a peccatis.

R. Amen.

¹ Sess. 24 de Reform. Matrimonii, cap. 2.

² Pontif. Rom.

Deinde signans se manu dextera a fronte ad pectus signo Crucis dicit:

ŷ. *Adiutorium nostrum in nomine Domini.*

℞. *Qui fecit coelam, et terram.*

ŷ. *Domine exaudi orationem meam.*

℞. *Et clamor meus ad te veniat.*

ŷ. *Dominus vobiscum.*

℞. *Et cum spiritu tuo.*

Tunc extensis versus Confirmandos manibus dicit:

OREMUS

Omnipotens sempiternus Deus, qui regenerare dignatus es hos famulos tuos ex aqua, et Spiritu Sancto; quique dedisti eis remissionem omnium peccatorum; emille in eos septiformem Spiritum tuum Sanctum Paracletum de coelis.

℞. *Amen.*

ŷ. *Spiritum Sapientiae, et Intellectus.*

℞. *Amen.*

ŷ. *Spiritum Consilii, et Fortitudinis.*

℞. *Amen.*

ŷ. *Spiritum Scientiae, et Pietatis.*

℞. *Amen.*

Adimple eos Spiritu Timoris tui, et consigna eos signo Crucis Christi in vitam propitiatu aeternam. Per eundem Dominum nostrum Iesum Christum Filium tuum, qui tecum vivit, et regnat in unitate Spiritus Sancti Deus per omnia saecula saeculorum.

℞. *Amen.*

Post haec Sacerdos confirmat per ordinem genuflexos, primo mares, secundo feminas. Uno ordine confirmato illi surgunt, et alii genuflectunt, et confirmantur, et sic usque in finem. Inquiret autem singillatim

de nomine cuiuslibet Confirmandi sibi per Patrinum, vel Matrinam flexis genibus praesentati, et summitate pollicis dexterae manus Chrismate intincta dicit:

N. Signo te signo Crucis: quod dum dicit producit pollice signum Crucis in frontem illius, deinde prosequitur: et Confirmo te Chrismate salutis. In nomine Patris, et Filii, et Spiritus Sancti.

℞. *Amen.*

Deinde leviter in maxilla caedit, dicens: *Pax tecum.*

Ligentur deinde vitta linea recens Confirmatorum frontes, iuxta Pontificalis Romani praescriptum¹. Quod si huiusmodi vittae adhiberi nequeant, Sacerdos, postquam frontes Confirmandorum linierit sacro Chrismate, eas gossypio, mox comburendo, diligenter abstergat².

Omnibus confirmatis, tergit cum mica panis, et lavat pollicem, et manus super pelvim: deinde aqua lotionis cum pane fundatur in piscinam Sacrarum, in qua reponi debent etiam supradictorum gossypiorum cineres.

Dum lavat manus, si adsint ministri, cantatur, vel legitur sequens Antiphona; alias post lotionem ab ipso Sacerdote dicatur: *Confirma hoc Deus, quod operatus es in nobis a templo sancto tuo, quod est in Ierusalem. Gloria Patri etc.* Et repetitur Antiphona tono octavo: *Confirma hoc Deus etc.*, qua repetita, conversus ad Altare iunctis ante pectus manibus dicit:

ŷ. *Ostende nobis Domine misericordiam tuam.*

℞. *Et salutare tuum da nobis.*

ŷ. *Domine exaudi orationem meam.*

℞. *Et clamor meus ad te veniat.*

ŷ. *Dominus vobiscum.*

℞. *Et cum spiritu tuo.*

¹ De Confirmandis.

² S. Carolus Borrom. in dict. V Synod. Mediolanen.

Iunctis vero adhuc ante pectus manibus, et omnibus confirmatis devote genuflectentibus, dicit:

OREMUS

Deus, qui Apostolis tuis Sanctum dedisti Spiritum, et per eos, eorumque successores ceteris fidelibus tradendum esse voluisti, respice propitius ad humilitatis nostrae famulatum, et praesta, ut eorum corda, quorum frontes sacro Chrismate delinivimus, et signo Sanctae Crucis signavimus, idem Spiritus Sanctus in eis superveniens, templum gloriae suae dignanter inhabitando perficiat: Qui cum Patre, et eodem Spiritu Sancto vivis, et regnas Deus in saecula saeculorum.

R. Amen.

Deinde dicit: *Ecce sic benedicetur omnis homo, qui timet Dominum:* et vertens se ad Confirmatos, ac faciens super eos signum Crucis pariter dicit:

Bene ☩ dicat vos Dominus ex Sion, ut videatis bona Ierusalem omnibus diebus vitae vestrae, et habeatis vitam aeternam.

R. Amen.

Expedita hoc pacto Confirmatione, Sacerdos sedens, iuxta memoratum Pontificale Romanum¹, Paternos et Maternas monet, quod instruant filios suos bonis moribus, unde fugiant mala et faciant bona, et si forte in infantili aetate essent confirmati, ut suo tempore doceant eos *Credo in Deum*, et *Pater noster*, et *Ave Maria*, quoniam ad hoc sunt obligati.

Hoc Sacramentum potest conferri minus solemniter, et praesertim tunc cum in privatis domibus, vel extra Ecclesiam, seu Oratorium, pueris aegrotantibus, de

¹ Loc. cit.

quibus supra, conferendum est, vel etiam adultis, qui ad Ecclesiam quacumque ex causa, legitima tamen, accedere nequeunt. In iis casibus Sacerdos non omitat uti saltem Stola, si superpelliceum habere non possit: cavere etiam debet, ne coram haereticis, aut schismaticis, et multo minus eis ministrantibus confirmet.

Haec Instructio iam a S. C. de Propaganda Fide pro Missionariis edita, a Suprema Congregatione Sancti Officii, adprobante SSmo D. N. Leone XIII, pro simplici Sacerdote Sacramentum Confirmationis ex Apostolica delegatione administrante accommodata fuit.

Datum Romae ex Cancellaria S. Officii m. Iulii 1888.

Joseph Mancini, S. Romanae et Univ. Inquisitionis Notarius.

LX.

Decretum S. C. Indulg. de Gregoriano Tricenario. — 24 Aug. 1888.

Sancti Severi. — De Gregoriano Missarum Tricenario.

Vicarius Generalis Dioeceseos Sancti Severi huic Sacrae Congregationi Indulgentiarum humiliter exponit in hac civitate Sancti Severi piam praxim a S. Gregorio Magno inventam celebrandi Missas per triginta continentes dies ad solamen illico afferendum animabus quae in Purgatorio detinentur ita invaluisse, ut nonnulli adhuc viventes praefatas Missas ad Suffragiorum saluti anticipationem pro se celebrari postulent. Nec Sacerdotes eas celebrare renuunt, rati se suscepto oneri satisfacturos iuxta institutionem Gregorianam, eo vel

magis quod putant omnes huic piae praxi nullam adnexam esse Indulgentiam, nequidem illam Altaris Privilegiati.

Verum grave obortum est dubium, an Gregorianum Missarum Tricenarium, quod ab antiquis temporibus animabus e Purgatorii poenis liberandis institutum est, suffragari etiam valeat Christifidelibus adhuc viventibus. Insuper in evulgato opere R. D. Louvet, quod e gallico in italicum idioma translatum est a Ioseph Giusti, et cui titulus « *Il Purgatorio secondo la Rivelazione dei Santi* », sub finem cap. XVIII, pag. 291 edit. Taurin., haec leguntur: « Si crede poi generalmente che dai Sommi Pontefici sia stata accordata a questa Pia Pratica (delle Messe di San Gregorio) un' Indulgenza Plenaria in forma di Giubileo, « in modo che se la giustizia di Dio non vi ponga ostacolo, si può nutrire fondata speranza di ottenere « la liberazione dell'anima, per la quale si offre il Divin « Sacrificio ».

Hinc quaeritur sequentium dubiorum solutio:

I. *An Missae quae Gregorianae appellantur et quae pro defunctis sunt celebrandae iuxta perantiquam Sancti Gregorii institutionem ab Ecclesia recognitam et approbatam, pro vivis etiam celebrari valeant?*

II. *An ipsae Missae Gregorianae aliqua adnexa sit Indulgentia a Summis Pontificibus, uti legitur in citato opere D. Louvet?*

Et quatenus affirmative:

III. *Pro quibus eadem Indulgentia sit concessa: pro defunctis tantum, vel etiam pro vivis?*

IV. *Si supradictae Missae pro vivis dici nequeunt, ad quid tenebitur Sacerdos qui bona fide pro vivis eas postulantis celebraverit?*

Porro Sacra Congregatio Indulgentiis Sacrisque Reliquiis praeposita, audito etiam unius ex Consultoribus voto, rescripsit:

Ad I. *Negative.*

Ad II. *Non constat datam fuisse Indulgentiam; sed ex Decreto huius S. Congregationis sub die 15 Martii 1885 approbata fuit pia praxis et specialis fiducia qua fideles retinent celebrationem triginta Missarum specialiter efficacem ex beneplacito et acceptatione divinae Misericordiae ad animae e Purgatorii poenis liberationem.*

Ad III. *Provisum in praecedentibus.*

Ad IV. *Ad nihil tenetur Sacerdos, qui Missas celebravit iuxta intentionem offerentis, qui putavit durante adhuc vita posse anticipari suffragia.*

Datum Romae ex Secretaria eiusdem S. Congregationis die 24 Augusti 1888. — Seraph. Card. Vanutelli, Praef. — Alexander Episc. Oensis, Secret.

LXI.

Decretum S. C. Indulg. de Gregoriano Tricenario. — 14 Januar. 1889.

Anno 1889 Moderator cuiusdam pii operis, quod expiandis animabus in Purgatorio derelictis erectum existit in loco vulgo dicto *Beaune, Côte-d'Or*, diocesis Divionensis, Sacrae Congregationi Indulgentiis Sacrisque Reliquiis praepositae, quoad *Gregorianum Missarum Tricenarium* sequens dubium solvendum proposuit:

Est-ne necessarium, uti apud nos existimatur, quod

Missae triginta, quae Gregorianae appellantur, celebrantur :

1. In memoriam S. Gregorii, quin tamen in illis fiat de eo commemoratio?
2. Ab eodem Sacerdote?
3. Pro una tantum anima absque ulla alia speciali intentione?
4. Diebus triginta continuis sine interruptione?
5. In eodem altari?

Et Sacra Congregatio Indulgentiis Sacrisque Reliquiis praeposita praefato dubio respondit:

Quoad 1^m. partem: *Negative;*

Quoad 2^m.: *Negative;*

Quoad 3^m.: *Missae pro ea anima debent applicari, cuius liberatio a poenis Purgatorii a divina misericordia imploratur;*

Quoad 4^m. partem: *Affirmative;*

Quoad 5^m.: *Negative.*

LXII.

S. Officii Encycl. circa interpret. Encycl. 20 Februarii 1888 de dispensat. matrim. in mortis articulo. — 1 Martii 1889.

Supremae huic Congregationi Sancti Officii propositum fuit dubium: « Utrum Ordinarii in casibus extrinsecutae necessitatis facultatem dispensandi super impedimentis publicis matrimonialibus in mortis periculo, « literis Supremae Congregationis die 20 Februarii 1888 concessam, parochis, et universim confessariis adprobatis modo generali subdelegare valeant, an non ».

Quo dubio mature perpensis, Eminentissimi Patres... Generales Inquisitores feria IV. die 9 Ianuarii 1889 dixerunt: « Supplicandum Sanctissimo ut decernere et « declarare dignetur, Ordinarios, quibus memorata facultas praecitatis literis diei 20 Februarii 1888 data « fuit, posse illam subdelegare habitualiter parochis « tantum, sed pro casibus, in quibus desit tempus ad « ipsos Ordinarios recurrendi, et periculum sit in mora ». Eadem feria ac die Sanctissimus D. N. D. Leo divina providentia PP. XIII, in solita audientia R. P. D. Adressori S. O. impertita, benigne annuere dignatus est iuxta Eminentissimorum PP. suffragium.

LXIII.

S. Officii declaratio circa impedimenta facili probationis. — 5 Iunii 1889.

Quando agitur de impedimento disparitatis cultus, et evidenter constat unam partem esse baptizatam, et alteram non fuisse baptizatam; quando agitur de impedimento ligaminis, et certe constat primum coniugem esse legitimum et adhuc vivere; quando denique agitur de consanguinitate et affinitate ex copula licita, aut etiam de cognatione spirituali, aut de impedimento clandestinitatis in locis ubi Decretum Trid. Tametsi publicatum est, vel uti tale diu observatum; dummodo ex certo et authentico documento, vel, in huius defectu, ex certis argumentis evidenter constet de existentia huiusmodi impedimentorum, super quibus Ecclesiae auctoritate dispensatum non fuerit: hisce in casibus, praetermissis solemnitatibus in Constitutione

Apostolica *Dei miseratione* requisitis, matrimonium poterit declarari nullum, cum inventu tamen defensoris vinculi matrimonialis, quin opus sit secunda sententia.

LXIV.

S. Officii Decretum circa interpretationem Encycl. 20 Februarii. 1888 et 1 Mart. 1889 de dispensat. matrim. in mortis articulo. — 23 Aprilis 1890.

Vicarius generalis N., ... sequentium dubiorum solutionem perhumiliter expostulat, nempe:

Litteris S. Officii datis die 20 Februarii anno 1888, concessa est locorum Ordinariis facultas dispensandi, sive per se sive per ecclesiasticam personam sibi benevisam, aegrotos in gravissimo mortis periculo constitutos, quando non suppetit tempus recurrendi ad S. Sedem, super impedimentis quantumvis publicis matrimonium iure ecclesiastico dirimentibus, excepto sacro Presbyteratus Ordine et affinitate lineae rectae ex copula licita proveniente.

Decreto vero lato fer. IV die 9 Ianuarii 1889, declaratum est, Ordinarios quibus memorata facultas praecitatis litteris diei 20 Februarii 1888 data fuit, posse illam subdelegare habitualiter parochis tantum, sed pro casibus in quibus desit tempus ad ipsos Ordinarios recurrendi et periculum sit in mora.

Iam igitur quaeritur:

1. Utrum S. Congregatio, per verba « super impedimentis quantumvis publicis », confirmare intendit communem theologorum et praesertim S. Alphonsi

sententiam, quae habet posse Episcopos in casibus urgentis necessitatis dispensare super impedimentis occultis, eamque facultatem veluti ordinariam probabiliter delegare etiam generaliter, ita ut mens Congregationis fuerit significare, Episcopos a fortiori ab impedimentis occultis in praedictis adiunctis dispensare posse?

2. Utrum in gravissimo mortis periculo coadiutores parochi, quando ob ingentem parochiarum illius diocesis amplitudinem ad eum recurrere non possunt, nomine parochi ab impedimentis publicis dispensare valeant?

3. Utrum in decreto diei 9 Ianuarii 1889 nomine parochorum veniant etiam vicarii temporales, qui post obitum parochorum vel in eorum absentia sufficiuntur?

R. — Ad I. Ex vi decreti, affirmative pro mortis articulo.

Ad II. et III. Detur responsum hac eadem feria datum R. P. D. Abbati Sanctissimae Trinitatis Caven., quod est sequens, scilicet:

« Propositis a R. P. D. Abbate supra laudato sequentibus dubiis:

« I. *An sub nomine parochorum in subdelegatione facultatis, de qua in praecibus, intelligendi sint etiam viceparochi vel oeconomi-curati ad nutum amovibiles, in quibus paroeciis parochi stricte sumpti ac vere nominis non sunt creati?*

« Et quatenus negative,

« II. *Utrum saltem in dioecesibus, in quibus, sicut et in abbacia Nullius Sanctissimae Trinitatis Caven., ex privilegio vel ex antiquissima ac immemorabili consuetudine, nonnullae sunt paroeciae, quarum curati tanquam vicarii Abbatis sunt instituti sub nomine oeco-*

nomi vel archipresbyteri curati, ad nutum amovibiles, ad hos quoque possit extendi?

« Eminentissimi Domini Cardinales in rebus fidei et morum Inquisitores Generales praedicta die ac feria rescribi mandarunt:

« Ad I. Comprehendi omnes, qui actu curam animarum exercent, exclusis vice-parochis et capellanis.

« Ad II. Provisum in praecedenti. »

LXV.

S. Officii decretum circa interpretationem *Encycl. 20 Februarii 1888 de dispensat. matrim. in mortis articulo.* — 23 April. 1890.

Utrum voce *parochorum* quibus Ordinarii possunt subdelegare facultatem dispensandi in casibus extremae necessitatis super impedimentis publicis matrimonialibus in mortis periculo, ex Indulto Supremae Congregationis 1 Martii 1889, intelligi possint et debeant *missionarii* curam animarum habentes, quamvis *parochi* stricte dici non valeant?

R. Affirmative pro iis missionariis qui parochialibus funguntur muneribus.

LXVI.

S. Officii instructio et norma ab Ordinariis locorum in *examinibus per generalia conficiendis observanda.* — 20 Iulii 1890.

Non raro ad hanc Congregationem Sanctae Romanae et Universalis Inquisitionis transmittuntur ab Ordinariis vel a Sacra Poenitentiaria denunciations contra Confessarios sollicitantes poenitentes ad turpia: et saepe accidit, ut in denunciationibus ipsis inducantur aliae poenitentes vel uti certo ad turpia sollicitatae, vel tantum ex indicis inductae, quae tamen obligationi de denuntiatione emittenda iuxta Sacros Canones satis non fecerunt. Ne autem crimen tam infandum absque debitis animadversionibus maneat, Sacra Congregatio ad tramitem Apostolicarum Constitutionum indicit locorum Ordinariis, ut inductas poenitentes opportuno examini subiciant, ut inde legales probationes in processualibus tabulis resultent.

Verum experientia compertum est huiusmodi examina non ita scite seu legaliter assumi a Iudicibus delegatis; ita ut saepius causas ipsas, alioquin graviores et in damnum ac scandalum fidelium vertentes, prosequi datum non sit.

Quapropter, ne in posterum ex enunciatis defectibus in examinibus assumendis causae contra sollicitantes infectae remaneant, Sacra Suprema haec Congregatio opportunum, immo necessarium censet locorum Ordinariis instructionem iuxta decreta ac ordinationes alias editas exaratam transmittere, qua examina poenitentium per generalia rite et legaliter prosequi valeant.

Praenotandum quod nimia circumspectione utendum est in personis ad examen invitandis; etenim non semper opportunum erit eas ad publicum Cancellariae locum convenire, praesertim si examini subiiciendae sint vel puellae, vel uxoratae, aut famulatus addictae; tunc enim consultum erit eas vel in sacrario vel alio iuxta prudentem Ordinarii seu Iudicis aestimationem caute convocare ad earum examen assumendum. Quod si examinandae vel in Monasteriis aut Nosocomiis seu in piis puellarum domibus existant, tunc magna cum diligentia et diversis diebus iuxta circumstantias peculiares vocandae erunt.

Insuper animadvertant Iudices ad examina assumenda deputati, quod in eorum et Cancellarii seu Notarii (qui semper Ecclesiastici esse debent) praesentia, examinanda exclusive compareat absque socia, absque teste: etenim omnia sub inviolabili secreto perfici necesse est.

Tandem de actibus inde assumptis Ordinarii debent transmittere ad hanc Supremam Congregationem exemplar authenticum et cum suo originali collatum.

Hisce generatim praemonitis, subnectitur norma examinis conficiendi.

Datum Romae die 20 Iulii 1890. — R. Card. Monaco.

Norma examinis per generalia assumendi.

Vigore epistolae Sacrae Suprae Congregationis datae sub die... (vel vigore Decreti Illustrissimi ac Reverendissimi Domini Archiepiscopi, Ordinarii) vocata personaliter comparuit coram Illustrissimo ac Reverendissimo Domino N. N. sistente in Cancellaria (vel in sacrario aut in collocatorio Monialium seu piae domus) in meique etc.

N. N. nubilis (vel uxorata) degens in hac Civitate N. N. in paroecia N. N., filia (vel uxor) N. N., aetatis suae... conditionis civilis (aut agricolae aut famulatus addictae) cui delato iuramento veritatis dicendae, quod praestitit, tactis SS. Dei Evangelis, fuit

Inter. An sciat vel imaginetur causam suae vocationis et praesentis examinis?

Resp.

Inter. A quot annis usa sit accedere ad Sacramentum poenitentiae?

Resp.

Inter. An semper apud unum eundemque Confessarium Sacramentum poenitentiae receperit vel apud plures Sacerdotes: insuper an in una, eademque, vel in pluribus Ecclesiis?

Resp.

Inter. An a singulis quibus confessa est Sacerdotibus exceperit sanctas admonitiones, et opportuna praecepta, quae ipsam examinatam aedificarent, et a malo arcerent, et quatenus etc.

Resp.

Notandum: si responsio fuerit affirmativa, id est si dicat, se bene semper fuisse directam, tunc interrogetur sequenti modo:

Inter. An sciat vel meminerit aliquando dixisse vel audivisse, quod quidam Confessarius non ita sancte et honeste sese gesserit erga poenitentes; quin murmuraciones, seu verba contemptibilia contra ipsum Confessarium, prolata fuerint: ex. gr. quod ipsa examinata ab uno vel a pluribus poenitentibus, atque ab uno abhinc anno, vel a quatuor, aut tribus mensibus similia audierit?

Notandum: Si post hanc interrogationem et animad-

versionem examinata negare pergat, claudatur actus consueta forma, quae ad calcem huius instructionis profertur.

At si quidquam circa aliquem confessarium, iuxta ea de quibus interrogatur, aperuerit, ulterius interrogabitur prout sequitur:

Inter. Ut exponat nomen, cognomen, officium, aetatem Confessarii, et locum seu sedem confessionis; an sit presbyter Saecularis vel Regularis, et quatenus etc.

Resp.

Inter. Ut exponat seriatim, sincere et clare ea omnia, quae in Sacramentali confessione vel antea vel postea vel occasione confessionis, audierit a Confessario praedicto minus honesta: vel an ab eodem aliquid cum ipsa inhoneste actum fuerit nutibus, tactibus seu opere, et quatenus etc.

Notandum: hoc loco iudex solerter curabit ut referantur iisdem verbis, quibus confessarius usus fuerit, sermones turpes, seductiones, invitamenta conveniendi in aliquem locum ad malum finem, aliaque omnia, quae crimen sollicitationis constituunt, adhibita vernacula lingua in qua responsiones sedulo et iuxta veritatem exarabuntur: animum addat examinatae, si animadvertat, eam nimio timore aut verecundia a veritate patefacienda praepediri, eidem suadens omnia inviolabili secreto premenda esse. Denique exquiret tempus a quo sollicitationes inceperint, quamdiu perduraverint, quoties repetitae, quibus verbis et actibus malum finem redolentibus expressae fuerint. Cavebit diligenter ab exquirendo consensu ipsius examinatae in sollicitationem, et a quacumque interrogatione, quae desiderium prodat cognoscendi eiusdem peccata.

Inter. An sciat vel dici audierit praedictum Con-

fessarium alias poenitentes sollicitasse ad turpia; et quatenus eas nominet (atque hic iubebit nomen cognomen et saltem indicia clariora, quibus aliae personae sollicitatae detegi possint).

Notandum: Si forte inducantur aliae personae sollicitatae, erit ipsius iudicis eas prudenter advocare et singillatim examinare, iuxta formam superius expositam.

Resp.

Inter. De fama praedicti Confessarii tam apud se quam apud alios?

Resp.

Inter. An praedicta deposuerit ex iustitiae et veritatis amore, vel potius ex aliquo inimicitiae vel odii affectu, et quatenus etc.

Resp.

Quibus habitis et acceptatis dimissa fuit iurata de silentio servando iterum tactis SS. Dei Evangelii, eique perlecto suo examine in confirmationem praemissorum se subscripsit, (si fuerit illiterata dicatur) et cum scribere nesciret fecit signum Crucis.

(subscriptio personae examinatae)

Acta sunt haec per me N. N. Cancellarium vel Notarium ad hunc actum assumptum.

LXVII.

Sacrae Congregationis Concilii Litterae ad Episcopos et Ordinarios Italiae et Americae de sacerdotibus Italis ad Americanas regiones emigrantibus. — 21 Iulii 1890.

Non sine magno animi moerore Sanctissimus Dominus Noster Leo Papa XIII accepit, nonnullos sacerdotes, ex Italia, praesertim meridionali, ad Americanas regiones emigratos eam ducere vitam, quae a morum integritate et sanctitate, quam ecclesiasticus vir praesferre debet, prorsus abhorret.

Volens itaque Beatissimus Pater tanti mali ulteriori dilatationi pro viribus obsistere, eas renovando et ampliando cautelas ac remedia, quae praeteritis annis iam fuerant adhibita, audito voto Cardinalium sacrae Congregationis Concilii, mandavit eidem Congregationi mittere ad Episcopos et Ordinarios tum Italiae tum Americae sequentes praescriptiones.

I. Quoad Italos sacerdotes emigratos in America commorantes, locales Antistites contra delinquentes summarie procedant ad formam sacrorum Canonum, etiam tamquam Apostolicae Sedis delegati, si opus sit.

II. Quoad futurum vero, prohibetur absolute Italiae Episcopis et Ordinariis concedere suis presbyteris de clero saeculari litteras discessoriales ad emigrandum in regiones Americae.

III. Exceptio tantummodo admitti poterit, onerata Episcopi conscientia, pro aliquo eius dioecetano sacerdote maturae aetatis, sufficienti sacra scientia praedito, et omnino iustam afferente emigrationis cau-

sam. Qui tamen bonum testimonium habens intemerae vitae in operibus sacri ministerii cum laude veri spiritus ecclesiastici et zeli salutis animarum hactenus peractae; idcirco fundatam spem exhibeat aedificandi verbo et exemplo fideles ac populos ad quos transire postulat, nec non moralem certitudinem praestet nunquam a se maculatam iri sacerdotalem dignitatem exercitatione quarumcumque vulgariarum artium et negotiationum.

IV. Sed in huiusmodi casu idem Italus Episcopus et Ordinarius, omnibus rite perpensis et probatis, rem, absque sacerdotis postulantis intermedio, directe agat cum Ordinario Americano ad cuius dioecesim ille transire cupit, et habita ab ipso Americano Ordinario eiusdem sacerdotis formali acceptance una cum promissione eum ad aliquod ministerii ecclesiastici munus deputandi, de omnibus et singulis praefatae Sacrae Congregationi Concilii referat. Quae si tandem consensus dederit, tunc poterit Episcopus discessorias litteras concedere, communicando Americano Antistiti per secretam epistolam, nisi ei iam cognitae sint, notas personales emigrantis sacerdotis, ad effectum impediendi fraudes circa subiecti identitatem. — Ex ea dioecesi ad aliam in America idem sacerdos emigrare nequeat absque nova sacrae Congregationis licentia.

V. Excluduntur in quacumque hypotesi presbyteri ritus orientalis.

VI. Quod si non agatur de emigratione, sed de aliquo Italiae sacerdote, qui ob personales et honestas temporaneas causas pergere velit ad Americae partes, satis erit ut proprius Ordinarius, his perspectis, ac dummodo de caetero nihil obstet, eum muniat in scriptis sua licentia ad tempus (unius anni limitem non exce-

dens), in qua praefatae abeundi causae declarentur, cum conditione, ut suspensus illico maneat a divinis expirato praefixo termino, nisi eius legitimam prorationem obtinuerit.

VII. Non comprehenduntur his legibus de emigratione in Americas ii sacerdotes, qui ad hoc speciali aliquo gaudent apostolico privilegio.

Datum Romae ex S. Congregatione Concilii, die 27 Iulii 1890.

LXVIII.

S. Officii decretum circa interpretationem *Encycl. 20 Februariar. 1888 et 1 Mart. 1889 de dispensat. matrim. in mortis articulo.* — 17 Sept. 1890. (Archiep. Compostellano).

Utrum vi decretorum diei 20 Februarii 1888 et 1 Martii 1889 valeant Ordinarii per se vel parochos dispensare super impedimentis publicis iuris ecclesiastici, exceptis presbyteratu et affinitate in via recta, omnes in articulo mortis constitutos, licet matrimonium civile, quod vocant, non celebraverint, nec vivant in concubinato.

R. - *Negative.*

LXIX.

S. Congr. EE. et RR. decretum « *Quemadmodum* » circa manifestationem conscientiae. — 17 Dec. 1890.

Quemadmodum omnium rerum humanarum, quantumvis honestae sanctaeque in se sint; ita et legum sapienter conditarum ea conditio est, ut ab hominibus ad impropria et aliena ex abusu traduci ac pertrahi valeant; ac propterea quandoque fit, ut intentum a legislatoribus finem haud amplius assequantur; imo et aliquando, ut contrarium sortiantur effectum.

Idque dolendum vel maxime est obtigisse quoad leges plurium Congregationum, Societatum aut Institutorum sive mulierum, quae vota simplicia aut solemnna nuncupant, sive virorum professione ac regimine penitus laicorum; quandoquidem aliquoties in illorum Constitutionibus conscientiae manifestatio permessa fuerat, ut facilius alumni arduam perfectionis viam ab expertis Superioribus in dubiis addicerent; e contra a nonnullis ex his intima conscientiae scrutatio, quae unice Sacramento Poenitentiae reservata est, inducta fuit. Idem in Constitutionibus ad tramitem SS. Canonum praescriptum fuit, ut Sacramentalis Confessio in huiusmodi Communitatibus fieret respectivis Confessariis ordinariis et extraordinariis; aliunde Superiorum arbitrium eo usque devenit, ut subditis aliquem extraordinarium Confessarium denegaverint, etiam in casu quo, ut propriae conscientiae consulere, eo valde indigebant. Indita denique eis fuit discretionis ac prudentiae norma, ut suos subditos rite recteque